

Skal USA være en slæbebåd i kølvandet på den britiske skibsfører?

Den 29. juni (EIRNS) – På et møde i præsident James Monroes regering den 7. november 1823 argumenterede den daværende udenrigsminister John Quincy Adams, kraftigt imod den unge amerikanske republiks foreslåede strategiske alliance med Storbritannien, som var blevet foreslået af den britiske udenrigsminister George Canning. “Det ville være mere ærligt og værdigt”, argumenterede Adams, “at erklære vores principper udtrykkeligt over for Rusland og Frankrig, end at komme ind som en slæbebåd i kølvandet på den britiske skibsfører.”

Mens vi nærmer os 246-årsdagen for uafhængighedserklæringen denne 4. juli, er det stadig den centrale politiske krig, der udkæmpes i USA i dag: mellem dem, der vil følge Storbritannien i forsvaret af deres bankerotte, transatlantiske finanssystem og deres ønske om krig på den ene side, og dem, der lokaliserer USA's identitet og interesser i det amerikanske system med højteknologisk, økonomisk udvikling og tilhørende internationalt samarbejde, som Lyndon LaRouche mest forbilledligt har anbefalet i den moderne tidsalder.

Det førstnævnte politiske udsyn, kom på dramatisk vis til udtryk i forbindelse med den faretruende fiasko, som NATO-topmødet i Madrid, Spanien, den 28.-29. juni udgjorde. NATO brændte på mødet alle resterende officielle broer til Rusland, proklamerede et nyt strategisk koncept om konfrontation med både Rusland og Kina, og annoncerede i øvrigt øgede militære indsættelser i hele Europa for yderligere at omringe Rusland – alt sammen under rammerne af fuld opbakning til Kiev-regimet i Ukraine.

(https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/2022/6/pdf/290622-strategic-concept.pdf)

Den " krigsherre ", der definerer denne politik for et nukleart opgør med Rusland, er Storbritannien, hvis nye chef for generalstaben, general Sir Patrick Sanders, talte på Royal United Services Institute's Land Warfare Conference den 28. juni, for at annoncere en politik om at være "utvetydigt parat til at kæmpe for NATO's territorium", da "hvis vi ikke formår at afskrække [Rusland], er der ingen andre alternativer, i betragtning af omkostningerne ved et potentielt modangreb og den dertil knyttede nukleare trussel".

"Slæbebåden" i den eskalerende konflikt blev spillet af USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan, der samme dag fortalte journalisterne, at NATO's nye strategiske koncept "vil beskrive den trussel, som Rusland udgør, i klare vendinger", og at Kina også udgør en "mangesidet udfordring". Derfor, sagde han, "vil USA og NATO forstærke deres styrkeposition på den østlige flanke" – dvs. øge tilstedeværelsen af tropper og udstyr i den østlige del af Europa betydeligt, i en kampstilling mod Rusland.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov drog den eneste mulige konklusion. Ruslands argumenter gennem år og endda årtier, om behovet for at respektere "princippet om sikkerhedens udelelighed" – dvs. at alle nationers sikkerhedsinteresser skal respekteres og opfyldes – har været "forgæves". Da Ruslands bekymringer "fuldt ud ignoreres på arrogant vis", vil Rusland drage de nødvendige konklusioner.

Men det er ikke slutningen på historien – langt fra.

I Europa står nationer som Tyskland over for 15-25 % nedbrud af deres fysiske økonomier i år, da det antirussiske sanktionsregime – som er påkrævet af de desperate bestræbelser på at holde det bankerotte transatlantiske finanssystem i live – fører til drastiske nedskæringer på energi, fødevarer og andre vigtige nødvendigheder. Politisk set er krisen ved at nå kogepunktet i befolkningen. I syd vender mange nationer sig mod de muligheder, der åbner sig med Kinas Bælte- og Vej-

Initiativ, og med den bebudede udvidelse af BRIKS-gruppen. Og i USA finder en oprørske befolkning politiske svar på deres fortvivlede forvirring, i aktiviteter som dem, der udføres af LaRouche-partiets kandidat til posten som amerikansk senator fra New York, Diane Saxe, og i Schiller Instituttets netop udsendte "Call for an Ad-Hoc Committee for a New Bretton Woods System", hvis forfatter og første underskriver er Helga Zepp-LaRouche.

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/call_for_an_ad-hoc_committee_for_a_new_bretton_woods_system

Frem for alt er der en voksende anerkendelse – både i USA og i udlandet – af den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches unikke budskab. Som det blev udtrykt meget velformuleret i et Telegram-indlæg den 27. juni af Sergey Glazyev, medlem af det russiske Videnskaberne Akademi og minister med ansvar for integration og makroøkonomi i den Eurasiske Økonomiske Kommission:

"For et kvart århundrede siden beviste vor tids dybeste tænker, L. LaRouche, det uundgåelige i det vestlige finanssystems kollaps, der er bygget på finansielle pyramider og bobler, den generelle afskrivning af gæld og nulstilling af derivater. Han opfordrede til, at der skabes et nyt finanssystem, som skal tjene behovene for en udvidet reproduktion af realøkonomien."

Skal USA så være en slæbebåd i kølvandet på den britiske krigsherre? Ikke hvis Lyndon LaRouche har noget at sige om det.